

BAGDAL ZOLTÁN

2. merkúr

több szó több gondolat
több betű
nem fér már belém
agykérgem rendezetlen
pályáin már egy
fűszálnak egy
gombostűhegynek sincs hely
életem lapján
egyetlenegy fehér folt sincs
tudod merkúr
régem sem volt könnyű
de ilyen nehéz sem
futottunk kergetőztünk
olyan házakban ahol
napokkal azelőtt még
emberek haltak meg
nem érdekelt minket
nem félünk
se testtől se vértől
kiemeltél egy alkart
a testhalomból hogy
elkaphass vele
emlékszem arról meséltél
szeretsz ilyen
kicsi és jelentéktelen
lenni órákig ragoztad
mennyivel nehezebb lenne
ekkora testben ekkora
szívvel létezned
akkor sem értettelek
nem volt számodra hely
a fejemben ezért
hagytam hogy kimetssz egy
kisebb darabot aminek helyére

beférnél
most már szinte üres a
lenyomatod a hiányod
sem tölti ki egészen
agykérgemen pedig
megakadnak a gondolatok

vallomás egy járókelőhöz

nem
nekem ne adjon jegygyűrűt
ne húzzon az ujjamra semmit
nem kell a drága esküvője
pénzem nincs
a rokonaim meg nem érdekelnek
nekem nem kell a vagyona
nem
rám maga ne főzzön ne mosson
tudok magamra vigyázni
én tudok magamról gondoskodni
felnőtt vagyok
a műanyag dínó meg ígérem
el lesz pakolva estig
ne
kérem ne bálványozzon
kérem ne imádkozzon hozzám
ne állítson nekem szobrot és
keljen fel a földről
nem nem nem
ne etesse és ne is itassa az egóm
de ha kérhetem keresztre se feszítse
ha kell
magáért én felgyújtom levedlem megölöm
csak
kérem
nézzen már rám